

INKIJKVERSIE SCRIPT

Samenvatting van: **KIETEL ME...**

Een vrolijk, spannend toneelspel.

Door Peter van den Bijlaardt

In 3 bedrijven - Voor 6 vrouwen en 3 mannen

Larisa, een gepassioneerde vrouw uit Moskou komt het huis van Bruno binnenvallen. Bruno, een zeer saaie schrijver van kookboeken vertelt haar dat ze op het verkeerde adres is. Maar omdat de Russische maffia op zoek is naar haar mag ze een paar dagen bij hem blijven logeren. Ze verandert zijn saaie leventje op ingrijpende wijze, wat hem behoorlijk in de war brengt, maar wat hij toch ook wel weer leuk vindt. Zijn zus (die iedere woensdagavond bij hem komt eten) probeert al een tijdje een vroegere schoolvriendin aan hem vast te koppelen. Maar dat pikt Larisa niet. Als de maffia uiteindelijk (met een gestolen sleutel) het huis van Bruno binnensluipt, blijkt Larisa voor de Russische drugsbrigade te werken. Ze arresteert de hele groep in haar eentje, maar niet voordat het publiek nog enkele malen op het *verkeerde been* is gezet. Larisa spreekt met een grotesk accent een soort 'koeterwaals' Nederlands. Ze gebruikt hierbij woorden die soms erg dubbelzinnig aandoen. Alleen de kleding die ze draagt, is al zeer komisch om naar te kijken. Dit stuk druipt van de romantiek en heeft een humor die men af en toe gerust pikant mag noemen.

Een vrolijk en spannend
TONEELSPEL

Kietel me...

In 3 bedrijven
Voor 6 vrouwen en 3 mannen

door

Peter van den Bijlaardt

PERSONEN:

Larisa – 30/40 Jaar. Een Russische vrouw, die recht op de man af zegt wat haar op het hart ligt. Ze is buitengewoon intelligent, met ook nog een groot gevoel voor humor. Haar gevoelens ten opzichte van Bruno worden met de minuut groter en groter! Ze doet zich voor als een vrouw, die onder valse voorwendselen naar Nederland is gehaald om in een naaiatelier te gaan werken. In werkelijkheid werkt ze undercover voor de Russische drugsbrigade.

Bruno – 35/45 Jaar. Schrijver van kookboeken. Een beetje schuchter type, maar erg scherp van geest. Larisa komt per ongeluk in zijn huis en leven terecht. Hij vindt dat, aan een kant wel leuk, maar aan de andere kant weer heel erg griezelig. Hij weet ook niet wat hij met haar aan moet. Maar laat zich echter wel helemaal door haar inpalmen. Bruno praat op een beetje slome manier.

Hilda – 45/50 Jaar. Zijn oudere zus. Een dominant type zonder één greintje humor. Ze is er van overtuigd dat ze nog steeds voor hem moet zorgen.

Adriaan – 50/55 Jaar. De vriend van Hilda. Hij is een rustig type, die niet veel zegt, maar als hij zijn mond open doet, is hij bijzonder geestig.

Irene - 40/50 Jaar. Een intelligente vrouw met een heel groot ego.

Masoek – 50/60 Jaar. Hoort bij de Russische maffia. Meedogenloos type.

Simone – 30/40 Jaar. Is even meedogenloos. En ontzettend kortaf. Ze beveelt, in plaats van te vragen.

Loes – 35/45 Jaar. Een vroeger schoolvriendinnetje van Bruno. Ze zet alles in het werk hem weer in te palmen. Ze is zeer geraffineerd, maar als ze in gevaar komt een nerveus wrak.

DECOR:

In de hoek van de rechterwand zit de deur naar de hal. Tegen de rechterwand, 1 meter van de deur vandaan staat een stereomeubel, waarin een aangesloten stereo-unit, met de boxen erboven tegen de wand aan hangend, of ernaast staand. Tegen de achterwand staat een boekenkast, met daarin alleen ingebonden boeken en enkele kunstwerken. Ernaast staat een buffetkast, waarin laden zitten en een ruimte waar flessen en glazen kunnen staan. Tegen de linkerwand aan staat een kast waar alleen planken inzitten.

Deze staat vol met bv. Grote schelpen, of gekleurde natuurstenen. In ieder geval dingen, die niet makkelijk om kunnen vallen. Want deze kast moet aan de rechterkant een stukje naar voren worden geschoven. Erachter zit een 'geheime ruimte', die Bruno bij toeval heeft ontdekt. Via deze ruimte kan men op en af. Wanneer men af gaat moet de kast vandaar weer terug tegen de wand worden getrokken.

Iets van de linkerwand af staat (een beetje schuin) een 2-zitsbank. Aan de zijkant van de bank staat een klein tafeltje, waarop een aangesloten schemerlamp. Naast de bank staat, in een waaier 2 fauteuils met een salontafel ertussen. Op de salontafel en liggen rommelig enkele kranten. Op de bank liggen enkele kussentjes. Tegen de rechterwand staat aan de voorkant van het toneel een bureau. Een beetje schuin, zodat het publiek niet op het scherm van de laptop kan kijken. Een bureaustoel op wielen staat voor het bureau. Een aangesloten staande schemerlamp ernaast. Op 1 meter van het bureau af staat een prullenbak. Eromheen liggen enkele proppen papier. Op het bureau ligt een volledig manuscript en enkele uitgeprinte A-viertjes. En verder de nodige 'rompslomp'. Hier en daar liggen kleine tapijtjes op de grond. Aan de wanden hangen enkele aangesloten wandlampjes. Hier en daar originele olieverfschilderijen en (als daar ruimte voor is) enkele tafeltjes met een plant erop.

MUZIEK:

Voor het stuk begint en tussen de bedrijven door wordt er een klein stukje uit het nummer: TICKLE ME... van Mathilde Santing gespeeld. Het hele nummer duurt slechts 2 minuten. Op 1.53 min. zingt Mathilde de titeltekst met meteen erna nog een heftige TICKLE ME... Om dit kleine stukje gaat het. Steeds als het moet worden gespeeld wordt dit aangegeven met: 'TICKLE MUZIEK.' Als het nummer vanaf het begin moet worden gespeeld wordt dit ook duidelijk omschreven.

Dit nummer vindt men op de CD: 'MATHILDE SANTING SINGS RANDY NEWMAN.' Tevens wordt Fank Sinatra gedraaid. YOU DO SOMETHING TO ME... Dit nummer staat op de CD: FRANK SINATRA - ON THE SUNNY SIDE OF THE STREET.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaal contract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA.

GRIME:

Larisa heeft lang zwart sluikhaar, dat bijna tot haar billen reikt. In het begin is ze zo goed als níet opgemaakt!

BIJZONDERHEDEN:

Het stuk speelt in de zomer af.
De deurbel is een extreem harde zoemer.

Alle Russische woorden staan fonetisch.
Larisa en Masoek, die een 'Koeterwaals Nederlands' spreken gebruiken een overdreven en langgerekte G. Heel vaak gebruiken ze ook de OE! En als er een woord op S eindigt gaat men nog even door met CH.

ENKELE SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

LICHT AAN. 11:50 uur.

Bruno: Hij heeft een bril op en zit achter zijn computer. Hij is druk met zijn muis in de weer. Even later begint hij te typen. Deurbel. Hij gaat verstoord rechtop zitten en zucht diep. Gooit geërgerd zijn bril op het bureau en gaat af.

Larisa: *(op, gekleed in 'n verschrikkelijk smerige spijkerbroek, t-shirt en dun openhangend zomerjack. Platte oude (en even vieze) instappers. In haar hand heeft ze een kleine vreselijk ouderwetse weekendtas. Ze kijkt de kamer door en knikt)* Dus zo ies die kamer van die dierektoer. *(ze zet haar tas op de grond en steekt haar hand uit)* Ieke ben die Larisa Krasnikov. *(schudt de hand van Bruno stevig)* Vele aangenaam, menier de dierektoer.

Bruno: *(zijn mond hangt van verbazing een beetje open. Hij kijkt nu naar zijn hand, die ze nog steeds schudt)* Mevrouw, mag ik mijn hand terug?

Larisa: O... *(lacht)* Neem mai niet die kwalek. Ieke klain beetje nervois. Oe begriipe?

Bruno: Nee, ik begriip er helemaal niets van. U loopt zomaar mijn huis binnen en u... Zei u nou... directéur?

Larisa: Da. Dierektoer van die naaikamer.

Bruno: Ik ben wát?

Larisa: *(korte lach)* Oe wete niet, oe bent dierektoer van die naaikamer? Menier make die grappie natoerlek. *(lacht)* Arme maaisje out die Roesland in die malieng neme. Maar... Ieke spoertief. Ieke meelache. *(lacht overdreven hard)*

Bruno: *(nog een en al verbazing)* Ben ik een directeur van een... naaikamer?

Larisa: Da. Ieke moes hier weze. *(haalt een verfrommeld stukje papier uit haar zak en leest)* Menier Wiellemse. Liendeweg, noemer ellef.

Bruno: *(zachtjes lachend)* O, maar nu begriip ik 't. U moet bij een zekere meneer Willemse zijn. En die heeft een mode atelier. *(Larisa knikt, overdreven blij kijkend)* Maar dan bent u hier verkeerd.

Larisa: *(blijheid meteen weg, grote verbaasde ogen)* Njét? *(wijst zichzelf aan)* Ieke hier goed. *(leest weer)* Liendeweg ellef. *(wijst naar de grond)* Ies hier.

Bruno: Nee, dit is Lindeláán, elf.

Larisa: Láán?

Bruno: Ja. Niet wég. Het nummer had u wel goed.

Larisa: Dus, leke hier verkiert.

Bruno: Ja, behoorlijk verkiert. De Lindeweg ligt helemaal aan het andere eind van de stad.

Larisa: Stóem! (*slaat hard met haar hand tegen haar voorhoofd*) Áu! Moet ik niet doen. Doet verrekke pain.

Bruno: (*bezorgd*) Ja, u moet uzelf ook niet zo hard slaan. (*lacht zachtjes*) Maar troost u, u bent niet de eerste die deze vergissing maakt. Ik kreeg gisteren post voor de Lindelaan, waarop geen postcode stond. (*Larisa wankelt heel even en grijpt naar haar hoofd en naar de leuning van de fau.. Bruno bezorgd*) Wat is er? Ja, u gaf uzelf ook een mep zeg. Niet normaal meer.

Larisa: Njet. Ies niet die klap. Ieke siends die gistere niet meer gegete.

Bruno: O... Maar dat is helemaal niet verstandig. U bent nog jong, u moet goed eten. Gaat u even zitten. (*helpt haar in de fau.*)

Larisa: Ieke heel veel oere in troek geraaist. Helemaal van die Roesland naar hier. Naar die Hoeland.

Bruno: O, u bent vanochtend pas in Nederland aangekomen. (*zwaar fronsend*) In een troek, zei u? (*lacht*) O, in een trúck. Een vrachtwagen.

Larisa: Da. Ieke achterien, achter die eh... hoe zai hete? (*fronst diep. Met blijie ogen*) Schápe!

Bruno: In een truck met schapen? O, vandaar dat u zo vreselijk stin... (*kucht*) Maar mocht u dan niet voorin zitten?

Larisa: Njét! Veel toe gevaarlek. Ieke geen raaispapiere.

Bruno: (*lichtjes verbaasd*) U heeft geen reispapieren? Maar hoe bent u dan... (*grote ogen*) O, u bent hier ilegáál.

Larisa: Prechiesch. Ieke hep niet eens die paspoert.

Bruno: Bent u... zónder paspoort de grens overgekomen? Maar...

Larisa: (*lachje*) Ieke toch achter die schape. Ieke goed verstoepe. Niemand mai zien. Ieke in Dooitsland al mijn broodsches opgegete. Ieke niet wiest dat wai bai grenspoest zo lang moeste wachte. Oérelang wachte.

Bruno: Maar dan had u de chauffeur toch iets kunnen laten kopen.

Larisa: Ieke geen geld.

Bruno: (*verbazing*) Geen géld? U komt helemaal uit Rusland naar hier zonder geld.

Larisa: Al maain geld in die troek.

Bruno: (*verbazing*) Bedoelt u dat die troek, eh, trúck van ú is?

Larisa: Njet. Ien die raaisgeld. Ieke hep toe-weedoizend dollar betaalt voor die rais naar die Hoeland.

Bruno: (*grote ogen*) Heeft u voor die reis tweeduizend dollar betaald? (*Larisa knikt*) En dan moest u nog tussen die schapen zitten ook.

Aan wie heeft u dat betaald?

Larisa: Aan Babrak. Babrak voer mai die raais geregeld. Babrak hep ook die paspoert van mai afgenome.

Bruno: Maar waarom dan?

Larisa: Ieke moet ierst betale, dan Babrak geve mai die paspoert troeg.

Bruno: Betálen? Maar u heeft hem toch al tweeduizend dollar betaald.

Larisa: Ies voer die rais. Nou Ieke betale voor die djóp.

Bruno: Voor die wát? O, voor die jób. Een baantje. *(wijst haar aan)* In dat naaiatelier. *(Larisa knikt blij)* En hoeveel lieten ze u daarvoor betalen?

Larisa: *(laat vijf vingers zien)* Vaifdoizend dollar.

Bruno: Wát? Zoveel?

Larisa: *(schouders ver omhoog en met ogen die laten weten dat het zo nu eenmaal gaat)* Ies gebroikelek. Ieke naar die Hoeland, Ieke betale.

Bruno: *(verontwaardiging)* Gebrúikelijk? Dit is pure ápersing.

Larisa: Ieke betale iedere maand driehoenderd dollar. Vele maande. Dan Ieke geen schoeld mier en Ieke main paspoert troeg.

Bruno: Nou, ik vind 't belachelijk veel, hoor.

Larisa: *(schouders ver omhoog en met ogen die laten weten dat het zo nu eenmaal gaat)* Ies gebroikelek.

ENKELE SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Bruno: *(gooit wat van zijn glas in de hare en geeft haar het glas)* En meer krijg je niet. Jij wordt veel te wild van wodka.

Larisa: Ieke kan wel tien van deze klaine glasies oep.

Bruno: Ja, dat geloof ik graag. Maar je krijgt toch echt niet meer. Dus doe er maar heel zuinig mee.

Larisa: *(weer komisch onderdanig)* Ja menier.

Bruno: *(neemt een klein teugje. Deurbel. Hij 'sproeit' de hele slok uit)* Wie kan dat nu zijn?

Larisa: *(is gaan staan)* Moet Ieke weer achter die kast?

Bruno: Och... 't Is misschien iemand die verkeerd is. We doen gewoon niet open.

Larisa: Ies die verstandiege besloit. *(gaat weer zitten. Deurbel 3 x)*

Bruno: Ik geloof toch echt dat het belangrijk is. En als het mijn zus is zal ze vreselijk boos zijn als ik niet open doe. *(hij trekt de kast naar voren. Larisa pakt de fles wodka en houdt hem achter haar rug. Daarna loopt ze zo langs hem heen de ruimte in, dat hij de fles niet ziet. Hij duwt de kast weer terug. Deurbel 3 x)* Ja, ja, ja, ik kom. *(hij pakt het wijnglas van Larisa, drinkt het laatste restje eruit en legt het*

overdwars in dezelfde la als het kopje. Hij sluit de drankkast. Af. Vanuit de hal) Maar meneer, ik verzeker u dat ik hier niemand... *(verontwaardigd)* Ja, wat doet u nú?

Masoek: *(op. Gekleed in een leren broek, pull-over en lange leren jas. Laarzen)* Als oe er van overtoigd zijn dat oe niemand op bezoek hep dan kan leke toeg wel biene kome? *(zijn ogen schieten door de kamer. Dan pakt hij de fles wijn)* Rooie waain. Drink oe altijd rooie waain ien oe eentje? Bai moeziek van Bieng Croesbie?

Bruno: Dat is Frank Sinatra, hoor. En mijn antwoord is ja. Dat vind ik prettig. Heeft u daar bezwaar tegen? *(pakt hem de fles af en zet die weer op tafel)* En doet u me nou een plezier, meneer en vertrekt u weer. U ziet dat hier niemand is.

Masoek: *(grijnzend)* Niet hier. Maar oe hep vast en die zeker die grote slaapkamer. *(af. Bruno loopt er snel achteraan. 'TICKLE MUZIEK.'* Masoek als eerste weer op) Oe gelaik. Niemand ien deze hous. Ieke nie begraip. *(gaat zuchtend op de bank zitten)*

Bruno: Welja, gaat u gerust zitten.

Masoek: *(kijkt hem scherp aan en priemt zijn vinger richting Bruno)* Oe mai outlegge... *(maakt veel vingergebaren)* Iemand mai vertelle jai bezoek van mooie maaisjie gehad. Mooie maaisjie hier naar biene, maar... mooie maaisjie koemp 'r nie-meer out.

Bruno: *(lichtjes verontwaardigd)* Wie heeft dat gezegd? Wie is die iemand dan?

Masoek: Wie dat ies, ies niet belangraik. *(vinger)* Wat die belangraike ies... ies dat die mooie maaisjie hier biene ies gewees.

Bruno: Maar waar is ze dan?

Masoek: Dat leke nou joist nie begraip.

Bruno: *(strijdvaardig en overdreven zijn hoofd bewegend)* En wie is dit... móóie mááisjie dan wel?

Masoek: Die mooie maaisjie is main vrouw, menier. Ieke haar out die Roesland naar hier gehaald. Maar leke haar nou kwait zain.

Bruno: *(beetje in de war)* Uw... vróuw?

Masoek: Ja, ies-se zo vreemd?

Bruno: Maar ze zou uw dochter kunnen zijn. *(beseft meteen dat hij zich heeft versproken. Hij kijkt Masoek met grote verschrikte ogen aan)*

Masoek: *(al knikkende)* Dus oe hep haar oentmoet? Ieke wiest wel. Zai naar die verkierde adres gegaan.

Bruno: Ja, ze is hier geweest, ja. Maar ik heb haar verteld dat dit de Lindeláán is en ze moest naar de Lindewég. Alleen nummer 11 klopte.

Masoek: Nou leke oe vragen een hele belangraike vraag... Oe goed oplette, graag... Had die maaisjie een tas bij zich. Grote tas. Hoe

joelie zegge?... Tas voor die weekend. Had zai die bai zieg?

Bruno: Ja, dan moet ik even heel goed nadenken hoor.

Masoek: *(ongeduldig)* Oe toch naar die mooie maaisjie gekeke?

Bruno: Ja, u zegt 't. Ik heb naar het meisje gekeken, ja. Niet naar wat ze in haar handen had.

Masoek: Ouderwetse tas, voor die weekend. *(hij beschrijft de tas)*

Bruno: *(knikt traag)* Ik geloof 't wel. Wat is er met die tas?

Masoek: *(overdreven luchtig)* O, niets. Tas onbelangraik. Ieke gewoon wielde wete. Oe mai zegge waar die maaisjie naar toe ies gegaan?

Bruno: Ja, naar de Lindeweg neem ik aan. De taxi stond op haar te wachten.

Masoek: *(obstinaat)* Maar íek woon daar.

Bruno: *(zenuwachtig luchtig)* Nou, dan is toch alles opgelost.

Masoek: *(kijkt hem doordringend aan. Beetje opgewonden)* D'r ies níeks oepgelost, menier. Ieke ben haar nog steeds kwaait.

Bruno: Nou, ik heb u alles verteld wat ik weet. Dus als u zo vriendelijk zou willen zijn. *(maakt gebaar naar de haldeur)*

Masoek: *(gaat vlak voor Bruno staan)* Ieke kan niet zegge waaroem, maar Ieke hep zo die vermoede dat oe mai niet die waarhaid zeg.

Bruno: Maar meneer, ik heb u verteld dat ik haar maar één minuutje heb gesproken. Ze liet me het briefje zien waarop Lindeweg 11 stond. Ik heb haar gezegd dat ze verkeerd was en weg was ze weer.

Masoek: Iek één dieng niet begraipe.

Bruno: Nou, één ding...

Masoek: Waaroem oe mai dat dan niet oenmiedelek gezegd. Oe mai eerst voerliege dat oe maaisjie niet ken.

Bruno: *(zenuwachtig luchtig)* Och, ik was 't even vergeten. Vergeet u niet dat ik al anderhalve fles wijn op heb. Dan zie ik alles niet zo helder meer, hoor. *(doet onbeholpen of hij duizelig wordt)* Goh, ik moet even gaan zitten.

Masoek: *(pakt Bruno stevig bij de bovenarmen beet en duwt zijn neus tegen die van hem aan. Zachtjes maar dreigend)* Als oe maaisjie hier verstoept hep, Ieke geve níets *(tegelijk met 'niets' knipt hij hard met zijn vingers tegen Bruno's oor aan)* meer voor oe leve. *(loopt kordaat af. Even later een harde klap van de buitendeur)*

Larisa: *(Bruno kijkt even in de hal. Blaast dan opgelucht overdreven veel adem uit en trekt de kast naar voren. Larisa komt meteen tevoorschijn. Glas en fles in haar handen. De fles is nu een stukje leger! Ze praat opstandig)* Hai liegt dat hai barst. *(harde schampere lach)* Ieke zain vrouw. Zou hai wiele.

Bruno: *(zwakjes)* Maar... Maar zoiets verzint hij toch niet.

Larisa: Hai leugenaar ierste klas. Jai zai al, hai kon weze die vader van

mai. Hai roim ien die vaaiftieg. Ieke vaaif en die twintig. Ieke nie gevalle op main achterhoofd. *(leegt haar glas en schenkt bij. Als ze hem een beetje bedenkelijk ziet kijken, kijkt ze hem treurig aan)* Waaroem jai hiem wel gelove en mai niet? *(neemt een grote slok)*
Bruno: Maar ik zeg helemaal niet dat ik hem geloof. Ik eh... keek er alleen van op dat hij zei dat jij zijn vrouw was.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Bruno: *(deurbel. Zwaar zuchtend)* Hè nee hè, niet weer. De kast in jij.
Larisa: *(zwoel lachje. Ze is nu pas goed aangeschoten)* Jai meegaan in die kast. *(ze vleidt zich tegen hem aan)* Lek eenzaam en alleen in die kast. *(schiets in de lach)* O nee, kan-nie. Jai moet ope doen. *(Bruno pakt haar de fles af en duwt haar de ruimte in. Hij duwt de kast weer op zijn plek, stopt de fles wodka in de kast en gaat af)*
Hilda: *(vanuit de hal)* We komen toch niet ongelegen? *(op. Gekleed in een trendy broekpak met bijpassende bloes, hoed en laarzen. In haar handen heeft ze enkele mode tasjes)* We waren in de stad en toen dacht ik, Bruno woont hier vlakbij, we gaan gezellig koffie bij 'm drinken.
Loes: *(is vlak achter haar opgekomen. Gekleed in een kort rokje, bloes en giletje, dat open hangt. Pumps. Ook zij heeft enkele mode tasjes in haar handen. Ze kijkt overdreven vriendelijk naar Bruno)* Ja, we komen toch niet ongelegen? Het is koopavond en we zijn samen wezen winkelen.
Bruno: *(overdreven terughoudend)* Ik zie 't.
Loes: *(zet haar tasjes op de grond bij de kast)* Hoe vind je ons? *(ze maakt lachend een sierlijk rondje)*
Hilda: *(heeft haar tasjes naast de hare gezet)* Ja, vind je ons er niet geweldig uitzien? *(maakt ook een rondje)*
Bruno: Ja, wat zal ik zeggen?
Loes: O, je bent aan de wijn. Nou, één glaasje dan. *(laat zich in een fau ploffen, slaat haar benen over elkaar, wil haar rokje naar beneden trekken, maar dat lukt natuurlijk niet. Ze lacht Bruno hulpeloos toe)*
Hilda: En muziek van Frank Sinatra. Zeg... heb jij hier soms ergens een vrouw verstopt? *(ze moet er hard om lachen. Loes lacht nog harder mee. Bruno als de bekende boer met kiespijn. Hilda gaat in de andere fau zitten)*
Bruno: *(kijkt even naar de kast en zet de muziek uit)* Jullie kunnen één glaasje krijgen, maar dan moeten jullie weer gaan. *(hij pakt 2 glazen,*

gaat op het puntje van de bank zitten en schenkt ze halfvol)

Hilda: *(kijkt hem kwaad aan)* Nou, hartelijkheid is anders.

Loes: Ach, Bruno heeft het natuurlijk druk.

Bruno: Ja, índerdaad. Ik ben bij het eind van m'n kookboek en dat moet ik morgen inleveren.

Hilda: Op zaterdag? Ik wist niet dat uitgevers zaterdags werkten.

Bruno: Nou deze wel.

Loes: Ik vind 't maar knap hoor. In zo'n korte tijd, zoveel kookboeken schrijven.

Hilda: Ja, mag hij ergens goed in zijn.

Loes: *(moet hier hard om lachen, maar stopt onmiddellijk. Slaat haar hand voor de mond)* Ach, hier mag ik helemaal niet om lachen. *(krijgt haar glas)* O, lékker. Dank je wel. *(ze neemt meteen een grote slok)*

Hilda: *(pakt haar glas aan en neemt een grote slok)* Zo hé, wat ben ik moe zeg. Ben jij niet moe?

Bruno: Nee hoor.

Loes: *(harde giechel)* Nee, ze bedoelt mij, gekkie.

Hilda: *(weer overdreven zuchtend)* Jéétje, wat ben ik moe. Ik ga vanavond maar eens vroeg naar bed.

Loes: Waar is nou die kást? *(Bruno, die net een slok nam proest de hele slok uit en begint als een razende te hoesten. Hij kijkt daarbij verschrikt van Loes naar Hilda en daarna naar de kast. Loes gaat onmiddellijk naast Bruno zitten, zet zijn glas op tafel en begint hem stevig op zijn rug te kloppen. Bruno laat haar weten dat hij dat niet prettig vindt, maar ze gaat gewoon door)*

Hilda: O, die is daar. Ja, ik heb Loes onder het eten over jouw kast verteld, Bruno. Laat Loes die ruimte er achter eens zien?

Loes: *(is met kloppen opgehouden en gaan staan)* Ja, een geheime ruimte. Lijkt me zo spannend.

Bruno: *(hij hoest een stuk minder. Als Hilda aan de kast begint te trekken loopt hij erheen en trekt haar er bij vandaan. Nog een beetje nahoestend)* Ga weg daar.

Hilda: Maar waarom dan? Ik wil alleen Loes even die ruimte erachter laten zien. *(Loes is naast Hilda gaan staan)*

Bruno: Kan niet.

Hilda: Kan niet?

Bruno: Nee, ik heb 'm vastgezet.

Hilda: Wat heb je vastgezet?

Bruno: Die kast. Toen jij weg was helde hij een heel end naar voren. Dat vond ik maar gevaarlijk. Daarom heb ik 'm maar vastgezet.

Hilda: *(kijkt, samen met Loes naar de zijkant van de kast)* Maar hier zit helemaal niets.

Bruno: Nee, erachter. Dat kan je van hieraf niet zien. Kom... *(duwt Hilda en Loes tegelijk richting bank)* gaan jullie weer zitten. Willen jullie er nog wat wijn bij? O, je hebt nog. Stukje kaas dan?

Loes: *(zit weer)* Lekker. *(Hilda gaat ook weer zitten. Ze blijft echter de kast in de gaten houden)*

Bruno: Even halen. *(bij de haldeur)* Beloven jullie me niet aan die kast te gaan rukken?

Loes: *(lachend)* Cross my heart... *(doet dat. Houdt dan 2 vingers omhoog)* hope the die. *(Bruno af. Loes begint Hilda veelbetekenend aan te kijken)*

Hilda: Ja, wat kijk je nou?

Loes: Ja, ga nou wég!

Hilda: Hè?... O... Ja da's waar, dan ben jij alleen met 'm. *(korte giechel)* Was ik even vergeten. *(ze leegt haar glas, geeft Loes een kus op haar wang)* Zet 'm op meid, geef die jongen van katoen. Hij is er aan toe. *(pakt haar tasjes en gaat af)*

Loes: *(‘Tickle muziek’ loopt naar de kast en bekijkt de zijkant. Ze aarzelt even. Duwt dan haar vingers achter de kast en wil hem naar voren trekken. Ze krijgt er geen beweging in. Bruno op. In zijn hand een houten plankje, waarop een stuk jonge kaas en een flink mes. Hij kijkt met grote ogen naar Loes. Die hijgt nog na van haar inspanningen en lacht verlegen)* Ja, ik weet 't, ik had beloofd niet aan die kast te komen. O, wat lekker. Snij jij maar een flink stuk voor me af, schat. *(pakt haar glas en gaat in een fau. zitten)*

Bruno: Waar is m'n zus?

Loes: O, die kreeg ineens zo'n slaap, die is naar huis.

Bruno: O... *(hij gaat op de bank zitten, snijdt een plak af en houdt haar de plank voor)*

Loes: Dank je. *(Bruno pakt zijn glas en leunt behaaglijk achterover. Loes schiet in de lach)* Herinner jij je dat zomerkamp nog?

Bruno: *(heeft het duidelijk niet naar zijn zin)* Als de dag van gisteren.

Loes: Jij was in dat meertje je zwembroek kwijt. *(lachend)* Weet je nog?

Bruno: Ja, dat weet ik nog. Maar dat heb ik heel ver weggestopt.

Loes: *(gilt het nu uit)* Wát? Je zwembroek?

Bruno: Nee, die herinnering. Dat is er nou niet direct een gedenkwaardig moment om dagelijks aan te denken.

Loes: *(lachend)* Maar dat was toch lachen. Jij durfde dat meertje niet uit.

Bruno: Ja, vind je dat gek? Al die grieten stonden te wachten tot ik eruit kwam.

ENKELE SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Maandagmiddag 17:00 uur.

Bruno: *(zogauw het DOEK opengaats begint hij hardop voor te lezen)*
Nogmaals... U heeft er geen idee van hoeveel plezier u mij en mijn man hebt bezorgd met uw overheerlijke recepten. *(kijkt Larisia aan)*
En dit soort brieven krijg ik wekelijks.

Larisia: Ieke zou daar die roize troets op zain.

Bruno: O, maar dat ben ik ook. *(terwijl hij de brief weer terug in de enveloppe stopt)* Door dit soort brieven weet ik waar ik 't allemaal voor doe.

Larisia: Jai kan ook die vreseleke goed koke, jai. Jai heb mai alle kiere, dat jai voer mai hep gekookt verskriekelek verwent. *(scheve glimlach)*
En niet alleen met die hierleke voedsel, maar ook in die kietelkoensten ben jai van die vréseleke, gewéldiege. Jai... Jai... Jai bent ene vreseloeke pvorchefki moeschina.

Bruno: *(lachend)* Ik ben een wát?

Larisia: Ja, hoe joelie zegge?... *(fronsend met gesloten ogen. Ineens blij kijkend en hem aanwijzend)* Jai bent die créatieve moeschina. Jai wete die vrouw zó te beháge dat zai hoerendoel word van genoet. Zai dan niet meer wete waar zai moete blaive.

Bruno: *(verlegen lachje)* Nou, ik vind wel dat je 'n klein beetje overdrijft, hoor.

Larisia: Njet! Ieke nie-overdraaive. Jai bent die koenstenaar in die koiken en die Tsáár in die bed. Ene *(salueert overdreven en komisch tegelijk)* géneraal!... Jai... *(heftig knikkend)* Jai wete van die aanvalle, als geen andere moeschina. *(ze balt haar vuist en slaat hem met kracht de lucht in)* Jai hep die koenst van die kietele oender die doim!... *(met grote ogen)* lese toch dood- zoende dat jai zésch jaar lang... jou talente hep late versloebere... Écht, jai moet mai gelove. Alle andere moeschina die ieke ien main bed hep gehad, hebbe mai niet zo late geniete, als jai.

Bruno: *(verlegen lachje)* Nou, nou, nou... Nu overdrijf je toch wel een beetje, hoor.

Larisia: *(grote verontwaardigde ogen)* Als Ieke over die koerte wort praat, Ieke nóóit overdraive. Jai bent die grote koelesale daragoi van mai. En jai mai ook deze mooie joerk geschoenke. *(ze kijkt hem overdreven zwoel aan)* Zal iek outdoen deze joerk?

Bruno: Ben je gek zeg, hij staat je prachtig.

Larisa: *(lacht hem scheef toe)* Ieke weet nie. Jai miesschien weer zin in die nieuwe kietelboert?

Bruno: Nou, wat zou je er van zeggen als we eens een korte pauze inlassen? We zijn nu de uitgave van mijn zevende kookboek aan het vieren.

Larisa: Ja, maar bai feeschje viere hoort ook die hartstoegteleke kietelboert. *(graait naar haar haakje of rits)* Iek outdoen deze joerk?

Bruno: *(hard)* Néé, néé! *(Larisa kijkt hem geschrokken aan)* Ik bedoel... *(kucht)* Ik eh... vind je er zo mooi in. En eh... *(hoofdbewegingen)* vannacht krijgen we daar toch nog tijd genoeg voor, denk je niet? Wil jij nog een beetje champagne? *(wil de fles pakken, maar ziet dat hij leeg is)* O nee, die is leeg. Wil je wat van mij?

Larisa: *(zet haar glas op tafel en staat op. Ze steekt haar armen naar hem uit)* Dan ieke wiel met jou danse.

Bruno: O... Ja, daar ben ik niet zo goed in, hoor. *(zet zijn glas op tafel en staat op)*

Larisa: Ies nie-erg, wai dansen tjiek tot tjiek. Maar Ieke ierst die joerk outtrekke. Joerk wel mooi, maar erreg warm oender danse tjiek toe tjiek. *(ze maakt iets los, of rits iets open maar stapt, nog voor hij heeft kunnen protesteren uit de jurk. Eronder draagt ze een kort vuurrood satijnen onderhemdje en een strakke groene fluorescerende turkoois wielrennersbroek, die tot even boven haar knieën zit. Bruno kijkt er met open mond naar. Larisa kijkt ook en lacht)* Was noeg enige schone broek die Ieke had. Jou stoere die kleur van die broek? Ieke oudoen? *(ze pakt de bovenrand met beide handen vast en wil hem omlaag duwen)*

Bruno: Néé! *(ze stopt meteen en kijkt hem geschrokken aan)* Ik bedoel... Hij eh... Ik eh... Nou ja, hij staat je best wel goed. Alleen... *(wijst)* Hij vloekt een beetje met dat rooie hemdje.

Larisa: Ieke dan hempie outdoen. *(trekt de onderkant al omhoog)*

Bruno: Néé!

Larisa: *(zuchtend)* Niet oudoen?

Bruno: Jij wil maar alles uittrekken, jij.

Larisa: *(lachend)* Ies oender die dansen lekkerder. Jai ook wat oittrekke. Wai lekker die bloot tege die bloot droeke.

Bruno: Nou, ik wil *(trekt zijn colbert uit)* mijn jasje uittrekken, maar verder ga ik echt niet, hoor. *(Larisa pakt zijn colbert van hem over, slingert het nonchalant over de leuning van een fau. en begint met een scheve glimlach, terwijl ze hem met zwoele ogen aankijkt, zijn vest lost te knopen, vervolgens doet ze zijn stropdas af, geeft die een gooi de kamer in en knoopt de knoopjes van zijn overhemd los. Bruno laat het glimlachend toe)* Wat doe je nou toch allemaal? *(Op dit*

moment komt Masoek in de deuropening staan. Larisia en Bruno zijn zo met elkaar bezig dat ze hem niet zien)

Larisia: *(kroelt met haar vingers door zijn 'weelderige borstharenpartij???)* leke wiel jou boersthare-oerwoud doer elkaar kroele. *(heeft deze acteur die niet... dan krast ze haar nagels over zijn borst)* leke wiel jou over die blote boerst schape.

Masoek: *(is gekleed in een spijkerbroek, T-shirt en kort leren jack. In zijn hand heeft hij een groot pistool. Hij grijnst)* Zó, joelie schaine je te vermake.

Bruno: *(kijkt in ontzetting naar Masoek. Larisia ook, hetzij iets minder ontzet)* Hoe... Hoe... Hoe...

Masoek: Hoe leke hier biennenkome? Jai moet niet die sloitels voor die reserve ien die hal late hange.

Bruno: *(is nog steeds verbijsterd)* Heb jij die... gewoon meegenomen? *(Masoek knikt grijnzend)*

Larisia: *(heeft zich weer in de hand)* Deze moeschina ies oenschoeldig aan die alles, Masoek.

Masoek: *(doet een pas in Bruno's richting en zwaait onheilspellend met zijn pistool)* Deze kalootzak hep mai belazert. En jai weet... Masoek laat zieg door niemand belazeren.

Larisia: Als leke nou met jou meega, jai doet hem dan geen kwaad?

Masoek: *(zucht diep)* leke hep anders die vreseloekke zin, deze kalootzak die flinke pak op zain doender te geve.

Larisia: Niet doen. Koest allemaal taaid. leke trekke snel iets anders an en wai gaan. Dá?

Masoek: *(zucht diep)* Oke. Maar jai dan wel oepschiete.

Larisia: leke ben in die ene mienoetje klaar. *(loopt snel de hal in)*

Bruno: *(heeft zich weer in de hand)* Wat gaat u met haar doen?

Masoek: Gaat jou gene ene sodiemierter an.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Simone: *(op. Ze is gekleed in een flitsend broekpak. Lang platinablond sluiikhaar. Grote vilthoed op. In haar hand heeft ze een klein pistool. Ze drukt die tegen Bruno's nek aan)* Doorlopen jij. Ben jij Larisia Krasnikov?

Larisia: Wie wiel wete?

Simone: Dat gaat je geen moer aan. Ben jij die meid, die afgelopen vrijdag uit Rusland is overgekomen?

Larisia: Miesschien.

Simone: Ja dus... *(korte zucht)* Ik zal het heel simpel voor je houden, meid. Jij geeft mij je tas en ik laat je vriend leven.

Bruno: Mevrouw, wilt u niet zo met dat pistool in mijn nek porren?

Simone: *(drukt de loop er nog harder tegenaan)* Ik por zoveel ik wil.

Bruno: Ja, maar u doet me pijn. Mag ik niet gaan zitten? Ik heb hieronder echt geen wapens verborgen, hoor.

Simone: *(scheve glimlach)* Dat zijn jouw woorden, jongen. *(ze doet een pas achteruit en maakt een gebaar met haar pistool)* Laat zien?

Bruno: Mevrouw, gaat u nu niet een klein beetje te ver?

Simone: *(luchtig)* Jongen, als ik je hier nu ter plekke neerschiet vind ik nog niet dat ik te ver ga. *(nieuwe beweging met haar pistool)* Kom op? Open die handel.

Larisa: Ieke zou haar maar gehoerzame, daragoi. Zai laik mai niet die poesie oem zoender die handschoene an te pakke.

Simone: Dat heb jij heel goed gezien, zus. *(gebaart ongeduldig met haar pistool)* Nóu? Komt er nog wat van? *(Bruno opent zijn badjas. Simone kijkt naar zijn 'kruis'. Haar ogen sperren zich open)* Zó, hé!... Jij hebt niet achteraan in de rij gestaan. *(terwijl Simone door Bruno's genitaliën geobsedeerd is springt Larisia razendsnel over de leuning van de bank en verdwijnt er volledig achter. Simone, die de beweging te laat opmerkt staart kwaad naar de bank)* Verdómmme! *(ze loopt, haar pistool overdreven in de aanslag houdend, naar de bank en kijkt er dan heel voorzichtig achter. Larisia's hand grijpt haar bij de haren en trekt haar omlaag, achter de bank. Simone wil zich aan de leuning van de bank vastgrijpen en laat hierdoor haar pistool vallen. Van achter de bank slaakt Simone een korte doffe kreet en zakt in elkaar. Haar arm blijft om de leuning hangen)*

Larisa: *(komt grijnzend boven de bank uit. Ze heeft het pistool van Masoek in haar hand)* Zo, ies díe maaid eve stoem. Die hep strakkies die mooie boelt op haar koep. *(ze legt het pistool op de leuning, drapeert het dekbed om haar heen, pakt het pistool weer, daarna die van Simone en slaakt een kort lachje)* Wai hebbe geen tekoert an die pistole.

Bruno: *(die alles in stomme verbazing heeft gadeslagen. Zijn badjas heeft hij intussen weer gesloten...)* Wat gebéúrt hier nou toch allemaal?

Larisa: Kwestie van die hele snelle reagere. Toen die doeme koep van die troet verscheen hep iek haar bewoesteloos geslage. Hep jai noeg mier waslaain?

Bruno: Zeg, je wilt haar toch niet ook achter de kast gaan leggen, hè?

Larisa: Waaroem niet? Daar ies die plaats genoeg.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Larisa: *(heeft haar pistool tevoorschijn gehaald en richt dat op Masoek)*
Als leke jou was zou leke doodstiel blaive staan.

Masoek: *(kijkt naar Larisa en schiet dan razendsnel op Bruno af. Hij slaat één arm om zijn middel en één om zijn hals en staat nu achter hem)* Jai schiete, jai rake jou vriend. *(tijdens zijn handelingen heeft Larisa het pistool heen en weer bewogen)*

Bruno: *(met een komisch stemmetje, die duidelijk maakt dat hij bijna geen adem meer krijgt)* U gaat toch... geen domme... dingen doen, hè?

Masoek: leke geef één roek aan jouw doene nek en hai gebroke. *(Simone hupt naar Bruno en gaat met haar rug naar hem toestaan. Tot Loes)* Maak haar loes, jai.

Loes: *(men angst in haar stem)* Waarom ík?

Hilda: Ik doe 't wel. *(als ze vragend naar Larisa kijkt)*

Larisa: Doe jai maar. Maakt niet oit. Als hai verkierde bewegoeng maakt iek schiet allebai nier. Jai wel zoergen, dat jai achter die maid blaafft.

Bruno: *(terwijl Hilda Simone los maakt. Stemmetje)* Kunt u uw... arm wat... lossen houden?

Masoek: Als zai die pistool niet weggooi, leke breke jou nek.

Loes: *(met een paniekerige stem)* Gooi je pistool weg, gék!

Larisa: *(grijnzend)* Ja, leke ben niet van die giestere. Masóek!... Jai breke zain nek, jai hep ene sekonde later die mooie gaatsjie ien je koop. *(richt haar pistool op Simone)* En jai weer ene sekonde daarna. leke ben héél goed met die pistool.

Simone: *(als ze los is trekt ze meteen het gaas van haar mond)* Breek zijn nek, Masoek, ik reken wel met dat stomme mormel daar af.

Larisa: *(richt haar pistool nu op Masoek)* leke zou dat nie doen, als iek jou was.

Simone: *(heeft vliegensvlug een pistool uit haar laars gehaald en richt dit op Larisa)* Laat vallen dat pistool. *(hard)* Nú!

Larisa: *(ze richten, met overdreven grimmige gezichten, hun pistolen op elkaar)* leke benieuwd wie van oens het ierst raak schiet.

Hilda: *(gelooft niet wat ze ziet en praat daar ook naar)* Waar ben ik in vrédesnaam in terechtgekomen? Zijn dit jouw vrienden, Bruno?

Bruno: *(stemmetje)* Zeker niet.

Hilda: Maar wat doen ze dan hier? En wat deden ze achter jouw kast? En waarom waren ze vastgebonden?

Masoek: Duurt veel te lang oem oit te legge. *(tot Larisia)* Jai verstandieg, jai gooie nou die pistool weg. Simone ies scherpschoeter.

Larisia: *(scheve glimlach)* Laat zai dat ierst maar bewaize.

Bruno: *(stemmetje)* Ik krijg... geen adem meer.

Hilda: *(beetje bevelend)* Gooi je pistool weg, jij.

Loes: Ja. Gooi je pistool weg. Stomme trút die je bent.

Larisia: En wat joelie dan denke zai met oens doen? Joelie zain zo stoem, of joelie spelen voor die stoeme vrouwen?

Hilda: Welja, ga ons nog beledigen ook.

Bruno: *(stemmetje)* Ze heeft... gelijk, Hilda... Die mensen horen... bij de Russische maffia... Die kijken niet... op een lijk... meer of minder. *(Loes probeert te gillen, maar er komt alleen maar een angstig 'piepje' uit)*

Hilda: *(beseft nu pas waar ze in is verzeild geraakt en kijkt Bruno met grote ogen aan)* Je bedoelt... Dat zij... *(zuchtend en verwijtend)* Nou, jij weet je vrienden wel uit te zoeken zeg.

Larisia: Gaat diet allemaal oem die heroïne?

Hilda: *(met overslaande stem)* Heroïne? *(Loes slaakt weer een angstig 'piepje')*

Masoek: Hoe jai wete, ien jou tas ziet die heroïne?

Larisia: Doebele bodoem was bodoem van nieks. Jai wiele die droegs?

Masoek: Dá!

Larisia: Dan wai make die afspraak. Jai kraige die droegs, maar jai late main vriend loes. En die maid geve mai die pistole.

Simone: O néé! Niemand krijgt mijn pistool.

Masoek: *(zucht diep. Kijkt even naar Simone. Daarna weer naar Larisia)* Hoe wai dat doen?

Larisia: Zai gooie haar pistool op deze bank, iek geve jou die tas met die drie kilo droegs.

Masoek: *(kijkt Simone aan en zucht diep. Dan hard en gebiedend)* Dóen jai!

Simone: Ja, je kan me wat. Wie zegt dat die griet haar woord houdt?

Larisia: Iek geve main woord van die eer.

Masoek: *(gebiedend en harder ditmaal)* Dóen jai!

Simone: *(aarzelt nog)* Weet je 't zeker, die meid belazert je hoor.

Masoek: Niet zoere. Leg die pistool nier.

Larisia: Jai late main vriend loes. *(Masoek twijfelt heel even, maar laat hem dan los. Bruno begint meteen te hoesten en zijn hals te masseren)* Jai héél verstandieg. *(gebaar met haar pistool)* Pistole op die bank hier. *(Simone gooit met tegenzin haar pistool op de bank)*

Masoek: Waar heb je die droeg? *(Larisa kijkt naar Bruno en knikt. Die haalt de tas tevoorschijn en geeft hem aan Masoek. Die zoekt even in de tas en haalt er 1 pakje uit. Hilda en Loes kijken er met grote ogen naar. Dan kijkt Loes naar Hilda en 'piept' weer. Masoek kijkt Simone aan)* Ze zitten er alledrie in. *(gooit het pakje weer terug in de tas en rits hem dicht)*

Larisa: *(laat haar pistool heen en weer gaan)* Joelle nou oepoette en nooit mier teroegkome.

Masoek: *(haalt zwaar adem)* Dat kan ik jou niet belove.

Larisa: Ik jou weer zien, ik geen mededoge, Jai kraige kogel doer je koop. *(pakt grijnzend het pistool van Simone en richt ze allebei op Masoek)* Ik nou pistole genoeg.

Masoek: *(zucht)* Koem, wai gaan. *(ze kijken beiden nog even grimmig naar Larisa en draaien zich dan om naar de deur)*

Irene: *(gaat op dat moment in de deuropening staan. Ze is gekleed in een trendy broek, T-shirt, pumps en een lange denim jas. Ze heeft een groot pistool in haar hand. Met een scheve grijns, luchtigjes)* Hé, is dat even toevallig? Jullie zocht ik net. *(Masoek en Simone kijken haar met grote verbaasde ogen aan. Loes slaakt weer een 'piepje' en gaat naast Hilda staan. Ze haakt haar arm in de hare en drukt zich tegen haar aan)* Jij bent Larisa Krasnikov, neem ik aan? *(Larisa knikt)*

Masoek: Waar kom je vandaan?

Irene: De deur stond gewoon open, knul. *(ze steekt haar hand uit)* Mag ik die tas? *(Masoek haalt diep adem en gooit hem haar toe. Irene doet snel een pas opzij en richt haar pistool op de toelopende Masoek. Die stopt op de plek)* Ja, daar trap ik natuurlijk niet in. Oprapen die tas. *(als hij hem haar heeft gegeven)* Dank je. En nu een eind van me vandaan blijven, graag. *(tot Larisa)* Hoe lang wist jij al dat die drugs hier inzat?

Larisa: Toen zei zo aandroenge, dat ik hoelle die tas moes geve, ben ik gaan nadenke. Ziet doebele bodoem in die tas.

Irene: *(kijkt glimlachend van Masoek naar Simone)* Ik denk dat jullie hier nu niet meer onderuit kunnen. In deze tas zit genoeg bewijs om jullie voor een hele lange tijd op te bergen. *(ze kijkt naar Bruno, Hilda en Loes)* En we hebben, zo te zien ook genoeg burgergetuigen.

Loes: *(met een zwak stemmetje)* Wat bedoelt zij daarmee, Bruno?

Irene: *(heeft intussen de tas naast zich op de grond gezet en 2 paar handboeien uit haar zak gehaald. Tot Larisa)* Weet jij hoe deze dingen werken? *(Larisa knikt)* Doe jij die twee dan even deze handboeien om. Dan kan ik ze intussen in de gaten houden.

(glimlacht Hilda en Loes toe) Want deze twee figuren zijn levensgevaarlijk.

Hilda: Ja, alsof ik daar nog niet achter ben. *(Larisia stopt de pistolen tussen de voorband van haar boxershorts en boeit Simone en Masoek met hun handen achter hun ruggen)*

Loes: *(met een angstig stemmetje)* O, wat gebeurt hier toch allemaal?

Hilda: *(het sarcasme druipt er vanaf)* Mijn broer heeft een grietje in het park opgepikt.

Bruno: Zal ik dan nu maar de politie bellen? *(loopt naar de telefoon)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto